

# **РЕШЕНИЕ**

**№ 1184**

гр. София, 15.03.2011 г.

## **В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 15.02.2011 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева**

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **8640** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 79, ал. 1 от Закона за българските лични Д. (ЗБЛД) (загл. изм., ДВ, бр. 82 от 2009 г.).

Образувано е по жалба на З. И. И. със съдебен адрес Г. С. 1606, бУ. „М” срещу Заповед № \*/26.01.2004 г. на изпълняващия длъжността началник на НДСМ-ДНСП за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 76, т. 3 от Закона за българските Д. за самоличност (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2003 г.) – забрана да се напуска страната и разпореждане да се отнемат издадените паспорт и заместващи го Д..

В жалбата са изложени доводи, че с процесната заповед незаконосъобразно е ограничено правото на жалбоподателя в качеството му на гражданин на Европейския съюз да се придвижва свободно и да пребивава на територията на държавите-членки. По изложените съображения се иска отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокурорът изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по искане на съдия-изпълнител при СРС във връзка с изп. дело № 4058/2003 г. за удовлетворяване на вземания на българско физическо лице Р В У в размер над 5 000 лв. Към искането е представен

изпълнителен лист от 16.12.2002 г. на СРС, 17 състав по Г. дело № 07316/2002 г. По делото не са налице данни за погасяване на задължението на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган с надлежно делегирани правомощия със Заповед № ІВ-145 от 22.03.1999 г. на министъра на вътрешните работи. При проверка на останалите основания по чл. 146 от АПК съдът достигна до следните изводи:

Като взе предвид закрепеното в чл. 142, ал. 2 от АПК правило, съгласно което законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му, съдът намира, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 76, т. 3 от ЗБДС в редакцията ѝ от ДВ, бр. 29 от 2003 г. Съгласно чл. 76, т. 3 от ЗБДС може да не се разреши напускане на страната, паспорти и заместващи ги Д. да не се издават, а издадените да се отнемат на лица, които имат парични задължения в големи размери към български физически и юридически лица, установени по съдебен ред, освен ако личното им имущество покрива задължението или ако представят надлежно обезпечение. Цитираната разпоредба изисква наличието на две кумулативни предпоставки, за да бъде приложена принудителната административна мярка: 1. парични задължения в големи размери към български физически или юридически лица, установени по съдебен ред и 2. липса на лично имущество, което да покрива задължението или липса на надлежно обезпечение. По смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗБЛД (загл. изм., ДВ, бр. 82/2009 г.), парични задължения в големи размери са тези над 5000 лв. Принудителната административна мярка се прилага при оперативна самостоятелност. Макар и Протокол № 4 към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС) да не е обнародван в Държавен вестник, настоящият съд намира, че законосъобразността на процесната заповед следва да бъде проверена и въз основа на посочения протокол. Протокол № 4 е ратифициран от Р Б на 04 ноември 2000 г. След като съответната държава е ратифицирала протокол към Конвенцията, то държавата е поела ангажимент да предприеме необходимите действия и мерки, въз основа на които да се обезпечи спазването на международния акт от органите в тази държава, в това число да не допускат нарушения на гарантираните в него основни права и свободи на гражданите. Чл. 2, пар. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧОС гарантира свободата на придвижване – всеки е свободен да напусне пределите на всяка държава, включително и своята. Съгласно пар. 3 на същия член упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения, освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. По приложението на чл. 2, пар. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧОС е налице практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по дела, заведени срещу Р България - делото Ринер срещу България, Решение на ЕСПЧ от 23 май 2006 г., станало окончателно на 23 август 2006 г. (правото на българската гражданка да напуска страната е било ограничено заради данъчни задължения); делото Г срещу Б, Решение

на ЕСПЧ от 26 ноември 2009 г. (мярката забрана за напускане на страната е наложена за частноправни задължения) и делото Игнатов срещу България, Решение на ЕСПЧ от 2 юли 2009 г., станало окончателно на 2 октомври. Съдът в С в посочените решения отбелязва, че по принцип държавите - страни по ЕКПЧОС могат да въвеждат със закон ограничение при упражняване на правото на придвижване. Но правомощията на държавите са ограничени от установения в ЕКПЧОС принцип, че намесата на държавата в упражняването на права по конвенцията трябва да бъде пропорционална на преследваната легитимна цел. Въз основа на това ЕСПЧ е констатирал, че автоматичното налагане на мярката за неопределен срок, нейното поддържане за продължителен период от време и липсата на ефективен механизъм за периодичното ѝ преразглеждане представляват нарушение на чл. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧОС. Настоящият съд споделя становището на ЕСПЧ в горните решения. Съгласно националния закон, при наличието на предпоставките по чл. 76, т. 3 от ЗБДС (Доп. - ДВ, бр. 29 от 2003 г.) административният орган прилага процесната принудителна административна мярка при условията на оперативна самостоятелност. В случая между страните не се спори, че предпоставките по чл. 76, т. 3 от ЗБДС (Доп. - ДВ, бр. 29 от 2003 г.) са налице. В представената по делото административна преписка обаче не се съдържат данни, че поведението на ищеца представлява действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха за обществения ред. Мярката е наложена автоматично, без да е извършена преценка дали е пропорционална на целта на закона. Административният орган се е ограничил само до преценка на наличието на формалните основания за прилагане на мярката, без да разгледа нейната оправданост с оглед конкретния случай. По изложените съображения съдът приема, че административният акт е незаконосъобразен поради допуснато при издаването му съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Подобен подход противоречи на задължението на властите по чл. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията да полагат необходимата грижа, всяка намеса в правото да напуска една страна да е оправдана и пропорционална на преследваната с нея цел според индивидуалните обстоятелства по преписката/делото и съответно такава "автоматично" наложена забрана ограничава правото на лицето да напуска всяка страна, така както е гарантирано от чл. 2, пар. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧОС. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд С.-град, I отд., 17-ти състав,

### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Заповед № \*/26.01.2004 г. на изпълняващия длъжността началник на НДСМ-ДНСП.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

### **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**

